

MIROSLAV VÁLEK

Napfény

*Sárgul a gabona.
A kalapnak való szalma
gyönyörűen érik.
Nagy ma a tenyérjósítás hatalma.
Fán álmos harkály veri morzéit.
E hangot mindenütt vészjelnek mondják.*

*Kék levegő nyeli az erdő lombját.
A szerelmesek sápadtan ülnek árnyán,
ecetes napfényt isznak,
ízlelnek savanyú almát,
kezüik és lábuk ujjait számolgatják,
örülnek, hogy csak ennyiből áll az élet.*

*Kék erdő. Felhők támadják a vidéket.
A koromból hirtelen villám pattan.
Meglódult a föld.
Összeütik homlokukat a fák.
Félelemben, homályba fordul a világ.*

*En virágszívű nyári vihart
ajándékozni neked,
jámbor villámot, mely szírmok közt sétálna.
S ha megesne, hogy nem futná sóra, kalácsra,
napfényre mindig lenne pénzem.*

*Nem olvasok rád semmit.
Fényes vagy földi szeretettől,
mindenki kiolvassa tenyeredből:*

*ha elmosolyodsz,
páva-szivárvány lángol,
s folyók fakadnak lábad nyomából.*

*Sárgul a gabona.
A kalapnak való szalma
megért a napsugártól.*

*De az én fejem mindig födetlen.
nem tehet fájdalmáról.*

(Veres János fordítása)

Miroslav Válek — 1927-ben született Nagyszombatban, jelenleg Szlovákia művelődésügyi minisztere. Verseskötetei: Dotyky (Érintések, 1959), Prí'azlivost' (Vonzás, 1961), Nepokoj (Nyugtalanság, 1963), Milovanie v husej kozi (Lúdbőrös szerelem). Gyermekirodalmi és publicisztikai írásai is jelentősek.